

С тая книжка се изпраща и вестника „Витлеем“, предназначен за родителите на нашите малки четци.

1923

М А Й

1923

Има 31 ден. Денжт е 14 часа, а ноца — 10.

Н.СТ.			СТ. СТ.	
1	в.	пр. Иоан	18	Ж
2	с.	* пр. Иоан Пещерник (Преполов.)	19	
3	ч.	пр. Теодор	20	
4	п.	св. мжчен. Януарий	21	
5	с.	пр. Теодора	22	
6	н.	† Самарянката (Гергйов-ден)	23	
7	п.	мжч. Сава Стратилат	24	Ж
8	в.	* Ев. Марко	25	
9	с.	св. мжч. Василий	26	
10	ч.	св. мжч. Симеон	27	
11	п.	ап. Иасон и Сосипатр.	28	
12	с.	мжч. 9 Кизически	29	
13	н.	† Слепия	30	
14	п.	пророк Еремия	1	Ж
15	в.	* св. Цар Борис (лет. Атанасов-ден)	2	
16	с.	мжч. Тимотей	3	
17	ч.	† Възнесение	4	
18	п.	св. Ирина	5	
19	с.	Иов многострадалний	6	
20	н.	† Св. 318 Отци	7	
21	п.	Ап. Иоан Богослов	8	Ж
22	в.	св. пр. Исая	9	
23	с.	св. Апостол Симон	10	
24	ч.	† Св. Кирил и Методий	11	
25	п.	св. Епифани еп. Кипжрски	12	
26	с.	св. Гликерия (Задушница)	13	
27	н.	† Петдесетница	14	
28	п.	† Св. Дух	15	Ж
29	в.	прп. Теодор	16	
30	с.	св. апостол Андроник	17	
31	ч.	св. мжч. Теодор	18	

Търсете царството Божие и живата правда, и всичко ще Ви се даде.

Гл. 6, ст. 33 Матей.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕННОЕ СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година I. Априлий и Май 1923 год. Книжка IV и V.

ХРИСТОС ВЪСКРЕСЕ!

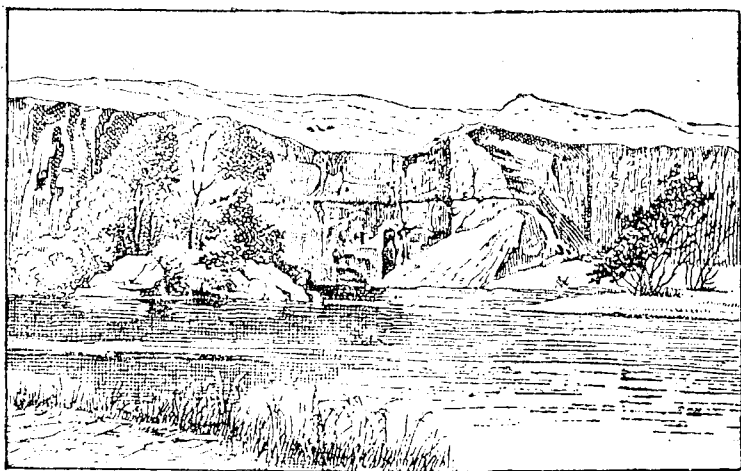
Кръщение Господне.

В дните, когато Исус Христос вече навършвал тридесет годишната си възраст, в пустинята Юдейска се явил проповедник, облечен в камилска кожа и препасан с ремък, а храната му е била корени и див мед.

Иоан му било името.

„Покайте се, казвал той, понеже наближи царството небесно“.

Покрай красивите брегове на реката Иордан, която и до ден днешен разхлажда юдейската страна, тжлпи народ от градове и села тжрсели Иоана, за да чуят поученията му.

А Иоан, спрел се на някое издигнато място край реката, говорел и крещавал в бистрите и хладни води на Йордан ония, които се разкайвали за греховете си и се обещавали да станат добри и дочакат Спасителя, за когото им говорел:

„Иде след мене този, на когото не сжм достоеен обущата да изуя. Той ще ви кръсти с Дух свети и с огън“.

В това време Исус отишел от Галилея при Иоана, на реката Йордан, да се кръсти.

Иоан, като го видял, коленичил пред него и му казал: „И ти ли идеш при мене? Не аз трябва да те кръстя, а ти мене да кръстиш“.

Исус Христос кротко му отговорил: „Така трябва, да изпжлним всяка правда“.

Иоан се покорил.

А когато Исус Христос се крещавал, небето се отворило, Дух светий вжв вид на гжлжб слязал над него и се чуло глас: „Този е Син мой вжзлюблени, в когото благоволих“.

След кръщението си Исус Христос се оттеглил от реката кжм пустинята, в която престоял четиридесет дена и четиридесет нощи в пост.

Подир изтичането на тия дни се явил отново, избрал си 12 ученици и тръгнал между хората да ги учи как могат да се спасят от злото и да станат добри.

Кръщението на Исуса Христа празнуваме всяка година на 19 Януарий. Праздника наричаме Богоявление, защото, както чухте, в тоя ден Бог се е явил на хората в три лица: Бог Отец, който е говорел от небето „Този е Син мой“...; Бог Дух Светий, който се явил над Исуса Христа във вид на гълъб и третото лице — Бог Син, Исус Христос, който се кръщавал в реката. В името на тия Божии лица ние се молим, когато се кръстим, казвайки: „**В името на Отца и Сина и Светаго Духа—амин**“.

Б О Г .

Кой направил е цветята,
Кой с росица ги пои?
Кой им даде миризмата,
Кой ги с краски украси?
Кой на птиците крилата
Дал е леко да летят?
Кой научи ги гнездата
В шумата да си строят?

Мравчицата кой научи
Да си скътува житце,
И пчелата мед да смучи
От красивото цветче?
Всичко Ти направи, Боже,
Ти си всичко наредил;
Птичката да хвърка може,
Че крилца си ѝ дарил.

Ти направи небесата,
Денят ясни и нощта;
Тебе славят на земята
И най-малките неща.

К. Величков.

Поука от пролетта.

Нека излезем на полето да се порадваме на зелената ливада, на сенчестата гора, да послушаме пението на птичките и да поиграем на зелената тревица.

Зимата премина, дърветата се разпжиха, в градините ябълките и черешите се покриха с бял цвет, в гората благоухае кокичето, а под сенка се потайва скромната теменужка.

Малките гжсенца тичат по тревата. Те туку що са се измжили от яйцата, гледаш — покрили се с жълт пух, и майката сърдито сжска, ако някой се приближи до тях. Кокошката седи на своето сламено гнездо и търпеливо мжи яйцата, после внимателно разчупва черупката и измжничките пиленца излизат на Божия свят.

Малките агънца в стадото се гушат до майките си, пеперудите хвъркат от цвете на цвете и разперват срещу слънцето своите хубави пъстри крилца. Всякакъв вид брѣмбари и бубулечки шават по тревата. Всички те се усещат честити, че живеят и всички като да принасят благодарност към Оногова, който им е дал живот.

О, да бихме могли и ние в своето сърдце всякога да усещаме тая благодарност, да мислим и говорим за своя Творец и да славим Неговото свето име! Да бихме могли и ние, възхитени от нашата гостенка пролетта, да помним Оня, Който сменява годишните времена и властвува над земята и небето! Оня, Който ни е дал живот и дихане, може да ни обсипе със Своите милости, или пък да оттегли Своята щедра ръка, ако ние станем недостойни за тия милости.

От Нат. Грот.

КОШЕР.

Погледнете в кошера! Пита до пита — тясно, пръст няма где да завреш, а целия рой от пчелици се побират в него и полепват върху питите, без кавги и обиди. Брѣмчат и работят общи кѣшурки, общо събират меда. За всяка пчелица място има. Всички са сити и доволни.

А колко пчелици са в един кошер? — Не могат да се прочетат!

Пословици:

1. За добрите навсякжде е широко, а за лошите на всякжде тясно.
 2. Всички за един и един за всички.
-

Великодушния дивак.

(Истинска случка).

Няколко диваци били заловени в плен от един военен отряд. Била издадена заповед да бъдат отсечени главите на пленниците. На пленниците казали: „Който от вас се съгласи да отсече главите на другарите си, ще бъде помилван“.

Нито един от диваците не се съгласил на това. Тогава началника казал: „Ако никой не иска да изпълни моята заповед доброволно, то аз ще заставя някого да я изпълни на сила“. Той повикал едного от диваците и му казал: „Тоз-час изпълни моята заповед, иначе ще измисля зарад тебе най-мъчителна смърт.“ Дивака казал: „Позволете ми да си наточа ножа, защото е изтъпен.“

Като му позволили да направи това, той отишел на страна и с всичка сила замахнал ножа с лявата си ръка върху дясната и я отсекал до китката. След това отишел при началника, протегнал му отрязаната си ръка и му казал: „Вие виждате, че аз не мога да изпълня вашата заповед“. Началника бил покъртен от това великодушие на дивака и помилвал всичките пленници.

Единствената опора.

Един много богат човек поканил веднаж приятелите си на вечеря. Между тях имало и един твърде весел човек, известен по своите шеги.

Сжбрали се гостите и почнали да вечерят, владени в любезни разговори. И веселия човек не можал да се стърпи и да не развърже торбата с шегите си. Между многото шеги, които той разказал, пуствнал такава и за религията и Библията.

Между гостите на масата имало и един свещеник, който търпеливо изслушал пуствнатата шега за религията и Библията, не възразил нищо, а навел глава, вдълбочен в мисли. Всички забелязали това, но никой нищо не казал. Само шегобиеца, любопитен да знае защо свещеника станал толкова сериозен и мълчалив, приближил се до него свенливо и го запитал за причините на неговото неразположение. Свещеника повдигнал кроткия си поглед към него и казал: „Измъчва ме една сценка, която видех преди малко, идвайки тук. Един стар човек, беден и болен, вървеше едва по улицата, като подпираше немощните си старини и слабост на патерицата, що държеше под мишницата си. Тъжко що завиваше този старец край една локва, незнам от где излезе едно лошо дете и силно удари с крак патерицата, що подпираше немощния. Патерицата изхвържна от под мишницата му и горкия старец се сгромоляса в локвата“.

— Възможно ли е това? — ядосано извикал шегобиецът. — Едно подобно лошо дете, чието и да е то, трябва строго да се накаже.

— Вие сте това лошо и разглезено дете, — отговорил свещеника. Когато днес човечеството, притиснато от много неволи и горчиви страдания, едва се тжтре, подържано единствено само от религията, вие искате на всяка цена да му изтржнете тая опора, за да го видите сгромолясано в локвите на живота.

Свещ. П. Икономов.

Великден.

Ето празника, който от толкова векове весели Изток и Запад, ето празника по целия свят. Той прави сърдцата ни да туптят по-силно, защото ни напомня едно скъпо и ценно за всички ни събитие. В този ден всички чувстваме как неусетно влиза в душата ни небесна топлина.

Наболяли бяха сърдцата ни през страстната седмица, защото ни се припомни как благия наш учител и Спасител — Исус Христос, бе руган, бит, заплюван, прикован на кръст между два разбойника и най-после погребан. През цялата тая седмица ние посещавахме църковните служби, за да видим колко е Той страдал за нас, колко-колко много ни е обичал и колко великодушно най-после прости на своите си мъчителни. Но колкото голяма беше скръбта на християнина тогава, толкова и още по-голяма е пак сега радостта му.

В третия ден след смъртта му, в една лунна нощ, преди да се пукне зората, ангел Господен, облечен с нежно светли дрехи, слязал от небето, отвалил камъка от вратата гробни и Господ Исус Христос възкръснал. Видят му бил като светкавица, а дрехите му бели като сняг. Войниците, които го пазели, от страх се разтреперили и станали като мъртви. След малко, като се посъхзели, избягали при управниците на еврейския народ и разказали това, що видяли.

Сутринта рано Мария Магдалина, заедно с още две жени, дошли на гроба. Тук ги посрещнал ангел Господен и им казал: „Зная, че търсите распнатия Исуса, Той възкръсна, ето и гроба, гдето беше поставен. Идете и съобщете на всички тая радостна вест!“ Жените много зарадвани, повърнали се бързо и разказали на учениците Христови онова, което видяли и чули от ангела Господен.

Въскресението Христово е най-голямото чудо, запомнено и записано до сега в историята на човешкия род. Каква неописума радост чувствуваме и ние, когато ни се разправя за това събитие, това християнско тържество!

Тиха ясна и таинствена нощ. Неизброими звездици, пръснати по синия небосклон, трептят и те като че ли от радост. Працат те своята мека светлина на ония, що радостно са се събрали в църковния двор да поздравят и се поклонят на Оня, който победи смъртта. Ето чува се звънливият и величествен глас от евангелието, което съобщава на всички за възкресението на Спасителя. От гърдите на хиляди и милиони християни в този ден и час избликва и изпълва въздуха дивната песен „Христос възкресе“. Сълзи обливат очите, сърдцата радостно туптят, така радостно, като че ли ще изхвържат из гърдите.

Великденската радост се чувствува както в колибата на бедния, така и в палата на богатия, от малките и послушни

деца, както и от белобрадите старци. Тя е искрата, която пронизва всички сърдца и ги затопля с божествена вяра и любов.

Църквата в този ден като ни приветства, съобщава ни най-голямата радост, че и ние ще възкръснем.

Чрез възкресението си Христос показва, че живота ни не се свършва с нас щом ни пуснат в земята, а че всички ни чака друг живот, вечен, светъл, блажен в царството на Отца, който ни е създал. Ето защо Великден е празника над празниците, празника на светлината, живота и радостта. Той зове всички, а най-много децата, да отидат при Възкръсналият и го обикнат, както той ги обича и може да им подари здраве, ум и ги направи щастливи.

След възкресението си Исус слязал между мъртвите и им подарил живот, което върши и до ден днешен.

Знаете ли деца, че и днес има много гробове, много умрели, които чакат Исуса да дойде и ги съживи? Не за умрелите, които спокойно спят из гробищата говоря, а за ония умрели, които още ходят, говорят и живеят между нас. Знаете ли кои са те? — Те са всички ония, които убиват, крадат, лъжат, които пакостят на ближните си. Всички тия са умрели с душите си. Къщите, в които не се чуват молитви, всичко добро в тях е изчезнало, а мястото му е заето от раздори, кавги и от най-лошите неща. Една такава къща, не е нищо друго, освен един гроб на умрели с душите си хора. Възкресението Христово и днес, както и преди 2000 години, вика ето тия умрели с душите си хора, грешните, заблудените, да станат и се отърсят от злото, иначе загубен е бъдещия живот за тях.

При все, че ние не виждаме с телесните си очи възкръсналият от мъртвите Христос, но той е близо до нас и ръководи, чува всяка наша молитва и е готов със своите божествени сили всякога да ни помогне, за да ни види добри и щастливи.

Всеки от нас може всякога да е близо до Христос, който е най-добрият наш приятел, стига да има чисто сърдце, вяра и обич. Блазя на този младеж, на това дете, което още от сега има Исуса Христа за свой приятел и ръководител в живота си.

Възкръсна Христос, победи смъртта, донесе мир и светлина на света, а нам подари вечен живот.

Малки читателю, познаваш ли ти Христос Спасителя? Можеш ли да кажеш:—Той е мой и аз съм негов и никой не може да ни раздели?

Ако на тия въпроси си отговориш „да“, то ти си разбрал, що ни носи Великден и с добрите деца християнчета от целия свят ще пееш и повтаряш: „Христос възкръсна от мъртвите, със смъртта си, смъртта победи, а на онези, които бяха в гробовете, живот подари“.

Свещ. П. Икономов.

Христос Воскресе!

Един от века и до века—
Страдалец мжджр, сждник строг—
Изкупи грешника, човека...
Един прилични, вечни Бог!

Заплюван, бит, с венец тжрновен;
Разпнат на кржста, Той страда;
Пребит, промушен в хлад гробовен
Легна за своите чада!

И с светлото си вжскресение
Престжпни грех в мир скова,
Обсипа грешните с спасение,
Живот на всички дарова...

Христос воскресе! В час среднощен
При гржм камбанен, дружен хор,
Вселенският Спасител мощен
Сияй под звездния простор!

Сжс жертвената си десница
Над грешни мир, надбудни свят,
От своята сждна колесница
Пилее свет и благодат!

Из сб. Хр. чука.

АНТЕЯ.

Обед беше.

Изведнаж Антея отвори очи и каза с очуден глас:

— Кайус, подай ми ржката си!

Той бързо, сжс замръзнала в жилите кръв, се дигна: ужасния момент на виденията наближава!

— Видиш ли ти — каза младата жена — тази светлина, що се събира там във въздуха? Как трепти, изпуска искри и иде към мене! . . .

— Антея, не гледай в това направление! — извика Цина.

Но чудо! Лицето ѝ не показва вече никакъв ужас. Устните ѝ се полуотвориха, очите ѝ гледаха втренчено и една безкрайна радост плуваше по лицето ѝ.

— Преграда от светлина иде към мене — каза тя. Виждам той е! . . . Исус от Назарет! . . . Мил! усмихнат! . . . О, кроткия! . . . Милостивия! . . . Неговите пронизани ръце се протягат към мен като майчински . . . Кайусе, той ми носи здраве, избавление и ме зове при себе си.

Цина съвсем блед ѝ отговори:

— Ако ни зове, да Го последваме!

Един час след това от противната страна по каменистия път, който иде откъм града, се показва Понтий Пилат. По лицето му се виждаше, че носи новина, смятана от него, — като човек с здрав разсъдък — за измислица от лековерната тълпа.

Изтривайки челото си, обляно в пот, извиква доста от далеч:

— Представете си! Тези хора казват, че Той е възкръснал!

Из книгата „Да го последваме!“

Прев. от Свещ. П. Икономов.

Червеношийката.

Легенда.

I.

Това се случи, когато един ден в рая Господ боядисваше птиците.

Целия ден той работи, а навечер му дойде на ум да направи една малка сива птичка.

— Запомни, че името ти е червеношийка! — каза Господ на птичката, когато беше свършена. После я сложи на разтворената си ржка и я остави да хвъркне.

Но когато птичката хвърчеше и гледаше хубавата земя, дето требваше да живее, тя пожела да види и себе си. Червеношийката се обръщаше и премятеше, оглеждаше се във водата, но не намери по себе си нито едно червено перце.

Тя видя, че е цяла сива и че нейната шийка е също сива като тялото ѝ. Затова птичката се върна при Господа.

Сърдцето ѝ туптеше от страх, но чрез леки скокове тя се приближи до него, кацна на ржката му и го запита:

— Господи, защо се казвам аз червеношийка, когато съм сива от човката до опашката? Защо да се казвам червеношийка, когато немам нито едно червено перце?

— А-а, моя мила, виждам, че съм забравил да украся с червено перата на твоята шийка, но аз те нарекох червеношийка и така ще се наричаш ти, само че от тебе зависи да заслужиш името си.

Господ вдигна ржка, и птичката изново хвъркна в безкрайния мир. Тя излезе от рая, потопена в дълбоки мисли за себе си. Какво може да направи една малка птичка, за да добие червени пера?

II.

Изтекли се беха безброй години от тогава. Животните и хората беха напуснали рая и се беха пръснали по земята.

Една сутрин червеношийката се намираше на един оголен хълм, извън стените на Ерусалим. Тя пееше на малките си, които почиваха в гнездото между шипков храст.

Пееше червеношийката и разказваше на малките за чудния ден на сътворението и за своето кръщение, — разказ, който всека червеношийка предава на децата си, чак от първата, която беше чула Бога и беше излязла от неговата ржка.

— И видите ли — свърши угрижено тя, — толкова години изминаха, толкова рози се разцвяха, толкова пилци се излюпиха от сътворението до днес — толкова много, че не могат се преброи, — но червеношийката си остана все малка сива птичка. Тя още не е заслужила да има червени пера...

Тук птичката прекъсна разговора, защото из една от вратите на Ерусалим излязоха тълпа хора. Тази тълпа се заплти към хълма, гдето беше птичката.

Между тях имаше конници върху горделиви коне, пешаци с дълги копия, слуги и палачи, които носяха гвоздеи и чукове, свещеници и съдии, които гордо-гордо стъпваха и много други хора. Посред тълпата вървяха трима нещастници с измъчени лица. На двамата бяха вързани ръцете, а третия носеше голям дървен кръст. Тълпата ги биеше, плюеше и подиграваше.

Малката сива птичка беше стъпила накрай гнездото и трепереше. Всяка минута тя мислеше, че храста ще бъде сгазен от идещите и че малките ѝ ще загинат.

— Пазете се! — викаше тя на беззащитните си деца, — притиснете се едно до друго и пазете тишина! Ето един кон, който иде право срещу нас! А на него войник със железни обувки!

Тълпата отмина без да закачи птичката и нейните малки. Скоро всички се изкачиха на хълма Голгота и разпнаха тримата нещастници.

III.

Червеношийката гледаше всичко с разширени от ужас очи. Нейният поглед не можеше да се откъсне от распнатите.

„Колко жестоки са хората“ — каза птичката след минута — не им стига да заковават тези хора на кръст, но още и върху главата на един от тях са сложили трънен венец. Бодлите наранили челото му и его кръвта тече. А този човек е толкова хубав, той хвърля около себе си толкова благи погледи, че не можеш да го не обикнеш. Сякаш стрела ми пронизва сърцето, като гледам как страда!“

Малката птичка бе обхваната от най-дълбока мисъл за венчания с трънен венец.

„Ако аз бях като моя брат, орела — мислеше тя — бих изтръгнала гвоздеите из ръцете му и с нокти бих разкъсала ония, които го правят да страда“.

Тя видя кръвта да се струи по челото на распнатия и не можа да стои повече в своето гнездо.

„Макар да съм малка и слаба, все ще направя нещо за тоя млад мъченик, — помисли птичката. Тя напусна гнездото си и литна във въздуха, като описваше широки кръгове около распнатия Христос. Дойде съвсем близо до него и с човката си извади един трън, който беше се набил в челото му.

Когато правеше това, една капка кръв се разля и обагри с червено всичките пера на нейната шийка . . .

Щом птичката се върна в гнездото си, нейните малки извикаха:

— Твоята шийка е червена! Перата[на твоите гърди са по-червени от розите!

— Това е само капка кръв от челото на клетия човек, — каза птичката. — Тя ще изчезне, щом се изкълпя в някой поток или бистър извор.

Но колкото и да се кълпеше малката птичка, червеното, що бе обагрило нейната шия, не се махна. А когато малките ѝ порастнаха, сжщия кървав цвят блесна и върху техните шийки, както блести той върху шиите на всички червеношийки, които сме виждали до днес.

С. Лагерльоф.

Молитва.

Боже мили, от небето
Кротък ангел изпрати —
Да очисти мен сжрдцето,
От зли мисли — теготи.

Светъл мир на мен в душата
Ти навеки вжзцари
И живота на земята
Лек за мене направи.

Да не срещам грижи лют
И лишения да тжрпя—
И всред мъжките нечути
Да не страдам и скжрбя.

Боже миличжк, бжди ми
Ти опора и покров;
Не оставяй без утеха
Моя тих и молящ зов.

Г. Костакев.

АПОСТОЛИ.

Из живота на първите християни.

Дванадесетте ученици на Исуса Христа, с които нашия Спасител прекарал земния си живот, се наричат апостоли.

Апостоли се наричат, защото след Христа те са разпространявали учението Му и са придобивали християни.

Пржснати по цѣлия свят, те разнесли светлината на Христовото учение и кржщавали: „В името на Отца и Сина и Светаго Духа“—всички, които обиквали Исуса и заживявали така, както той заповядал.

Кржстените от апостолите, мжже, жени и деца, образували християнската църква и се грижели всеки от своя страна да учи ближните си на Христовата вяра.

Както апостолите, така и всички, приели от тях християнството, свято са пазели в сжрдцата си заповедите на своя Господ Исуса Христа и са ги прилагали напжлно в своя живот. Не лжжели, не крадели, не ламтели за чуждото, а и кжм своето не се привжрзвали до там. Те почитали баща си и майка си и обичали ближните си. Коего не искали другите да правят на тях и те сами не го правили на другите. Ако някой постжпел лошо с тях, те с благи думи и обноски го скланяли да им стане приятел. На враговете си се мжчили винаги само добро да правят. Били винаги скромни и дружелюбни. Обичали се едни други. Не оставяли вдовиците без помощ и подкрепа. Не оскжрбвявали сираците. Които били сжстоятелни на драго сжрдце споделяли имота

си с тези, които нямали. Виждали ли някой странник, веднага го прибирали в къщите си и му се радвали като на брат — брат по дух. За погребението на умрелите бедни грижели се общо, като за най-близките свои. За затворниците или гонените, поради вярата им в Христа, те вземали върху си всичката грижа, както за тях, така и за домашните им. Ако някой между тях изпадал в бедност и тжрпел лишения, те, ако са нямали излишни средства, за да му помогнат, налагали си по три—четири дена доброволен пост, за да икономисат от храната си и за нуждающите се.

Когато умирали някой от праведниците християни, те се радвали, благодарили на Бога и изпращали тялото му, като да се преселва от едно място на друго. При раждане на дете хвалели Бога, при умирање пак го славили, че роденото е минало земния си живот без грехове. А когато пък умирали някой, за когото знаели, че не е живял добре, оплаквали го искрено и се молили за него Богу да го прости. Те знаели, че което искат от Бога, ще им се даде. Едничкото им най-голямо желание е било да останат до край верни на Христа и неговото учение и да изпълняват волята Божия, която се изразява в доброта, благост и сжвжршенство.

Не искали нищо друго за себе си, а се надпреварвали да вършат само добри дела, без да се хвалели с тях, като се стараяли даже да не бждат забелязвани, когато правили някому добрини. Тжй прекарвали цялия си живот.

Тжй ли прекарваме и ние, деца, нашия живот? Нека се замислим!

ВЕЛИКДЕНСКО ПРАЗДНЕНСТВО.

Недавна целия християнски свят отпразднува най-големият и тържествен празник—Христовото Възкресение. Неизказано радостен и светъл е този празник; велик е той, поради което се нарича и велик-ден. Всички—богати и сиромаси, учени и прости, стари и млади, се веселят и радват на този божествен ден. Радват се, защото Ис. Христос възкресна от мъртвите и с това възтържествува над злите хора, които го распнаха на кръст, за да го погубят. Но той със светлото си възкресение победи дявола (злото) и ни показва как трябва да се борим против него, а да вършим само доброто. За това на Велик-ден всички са весели и доволни и всеки гледа да си направи някоя добринка за душата. Но най-доволни и радостни на Велик-ден са децата. С нова премяна те весело и засмяно припкат, скачат, играят и чуруликат, като пролетни птички и славейчета. Червеното яйце и сладкия кузинак ги правят още по-доволни и радостни. Но добрите деца на Велик-ден не мислят само за себе си. Те си спомнят и за своите бедни другарчета, които гледат да зарадват с нещичко. Чрез децата се подтик-

ват и родителите да помагат на тях, които са в нужда и страдания. Но да се навестят, утешат и подпомогнат на Велик-ден бедни, болни, затворници—това е най-доброто нещо, което християнина може да направи.

В нашия град Варна добри хора се намериха за Велик-ден да посетят и подпомогнат бедни и болни. При църквата „Св. Никола“ свещениците бяха поканили всички по-заможни християни да донесат кой каквото може за бедните от енориите при тази църква. Събраха се доста неща: яйца, кузинак, пари, с които се зарадваха бедните. Други християни направили събраха и раздаваха помощи на нуждаещите се. Състрадателни хора посетиха и болните в болницата и им поднесоха разни подаръци. На бедни и прилежни ученици се раздадоха някои дрешки от дружеството Червен Кръст и фонда „Митрополит Симеон“ при основното училище „Св. Наум“.

Православното братство пак посети на първия ден на Велик-ден затворниците, на брой около 170 души. Отслужи им се от свещениците кратка църковна служба, изпя им се Христос Възкресе, казаха им се насърд-

чителни думи, раздадоха им се разни духовни книги, яйца и кузинаци. На втория ден на Велик-ден братството посети сирачетата от двете сиропиталища и старците от сиропиталището. На всички се раздадоха твърде хубави и разнообразни подаръци. Сирачетата особено се зарадваха от хубавите металически иконички и кръстчета, каквито се раздадоха на всички, а на момичетата се дадоха и гривнички. Всичко това ще им остане като един скъп и ценен подарък.

На първия и втория ден вечерта братството бе наредило и великденски забави в църковния салон. Първата вечер имаше духовен концерт и хубава приветствена реч за празника. Няколко деца издекламираха стихотворения за възкресението Христово. Прочетоха се и някои назидателни великден-

ски четива. На втората вечер пак се изпя също духовен концерт и се дадоха многожество светливи картини из живота на Ис. Христа и възкресение то му, на светите места, Божия гроб и др. Картините се придружаваха и с подходящи обяснения. Много посетители, деца и възрастни, дойдоха да се насладят от хубавите духовни забави. Доведени бяха и сирачетата от сиропиталищата. Обширният салон бе буквално препълнен от хора и мнозина се принудиха да се върнат по немане места. Всички жадуваха за духовна храна, която да запълни душите им. И всички останаха радостни и доволни от това, което можаха да видят и чуят за Христа и Неговото светло възкресение.

Така добре се отпразднува Велик-дена тази година във Варна.

Съобщава Архим. Михаил.

Братско самопожертвование.

Едно 15 годишно момче в Лондон, на име Алфред Гарчия, син на един лондонски файтонджия, един път се намирал в една менажерия в Шефилд. Пред насъбралите се хора той заявил, че без страх ще влезе в клетката при лъжа. Хората започнали да се присмиват на тая му хвалба. Един от присъстващите дори заявил, че ще му даде 50 фунта стерлинги, ако посмее да влезе при лъжа. Но какво било очудването на всички, когато младежът приел това предложение и със съгласието на дресйора, заедно с него влязъл в клетката. Лъжът бил особено възбуден и с озъбени уста се приближил до момчето.

То, обаче, не се уплашило от лъжа и останало вътре в клетката до края на представлението. Едва след като получило спечелените 50 стерлинги в джоба си, то разказало на публиката, че предприело тая смела постъпка за да се сдобие с пари, които са били необходими за една операция на болното му сестриче в Лондон. Гарчия отвел сестра си при един прочут хирург. Но тъй като вестниците описали геройската постъпка на малкото момче, хирургът извършил операцията безплатно, но доблестният брат при все това внесал 50-те стерлинги в една банка на името на своята сестра.

Изложба.

Народните първоначални училища в гр. Варна от 26 до 30 март имаха трудова седмица. От изработените предмети през тая седмица, в училището „Св. Наум“, се нареди изложба. В една голяма и обширна стая, между цветя и зеленина, бяха наредени по училища хубаво изработаните детски предмети. А много, много бяха те. Кошнички и панерчета от пръчки, лико и картон. Кутии, стенни календари, бележници, рамки, папки, кибритници и др. от картон, украсени с различни цветни хартии. Презрамени туристически чантички, зимбилчета, рамки, торбички, тантички и др. изплетени с различни шарки от лико (рафия). Бродирани кърпички, възглавнички, покривки, сашета, ризи и др. с памучни, вълнени и копринени конци. Особно впечатление правеха бродираните кавиорчета с картата на България и рамките от кори на дървета. Не липсваха хубаво моделирани предмети, рискунки, книжни цветя и много други неща, които мъчно се описват и изброяват.

Изложбата беше открита на 1 априлий. Почти целия град се изхвърля да я види. Всеки посетител остана възхитен от онова, което видя и си излезе с убеждението, че бъдащото

на децата, които тъй сръчно работят още от малки, ще бъде светло и щастливо.

За гражданите изложбата беше открита до 16 априлий — цялата Великденска ваканция, а от 16 до 24 — за учениците. Всичките ученици в града, придружени от учителите си, идваха под ред да видят тая първа по рода си изложба. Мило бе човеку да ги гледа, как им сияеха личицата, като наблюдаваха внимателно всеки предмет и си шепнеха: „И аз мога да направя такъв.“

При закриване на изложбата всяко дете дойде да си вземе изложеният от него предмет. Намираха си ги лесно, защото всеко бе си записало името на една книжка, която беше прикачена на предмета му.

До колкото знаем, такава изложба, по нареждане на Министерството на Народното Просвещение, ще бъде уредена през летната ваканция в ст. София. В тая изложба ще се изпратят изработени предмети от учениците из цяла България. Надяваме се че нашите добри абонатчета не ще останат надире в тая изложба, а още от сега ще вземат мерки за изработването на хубави и полезни неща за нея.

РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. Вржх сжм на една планина в Бжлгария; замените ли ми пжрвата буква с **Б**, ставам прилагателно качествено име. Познайте ме!
2. Част сжм от тялото; обжрните ли ме в множествено число и прибавите **ла**, ставам бабешка потреба.

Гатанка.

3. У две майки по пет сина едно име носят.
4. Пет родни братя, по години равни, по големина разни.

5.

Вчера в нашата градина
Птица чудна видях аз:
Светлата й перошина
Грей като атлаз.

На глава качулка сива
Вей от пухови пера,
А с кжлвуна си пробива
Джрвена кора.

Пржстите й два по два са,
Грака с тежжк, грозен вик,
А пжк с лепкав сок наквася
Джлгий си език.

Тя живеј в оназ джбрава,
Дири малка кухина,
Ако няма изджлбава
С чудна бжрзина.

И се храни с гжсеници,
Насекомов и яйца...
Как се казва тая птица,
Милички деца?

В. Ив. Стоянов.

Изрезки.

6.

т	к	к	п	к	п
о	о	а	р	о	р
р	л	п	о	т	е
б	а	к	б	к	с
а	н	а	а	а	а

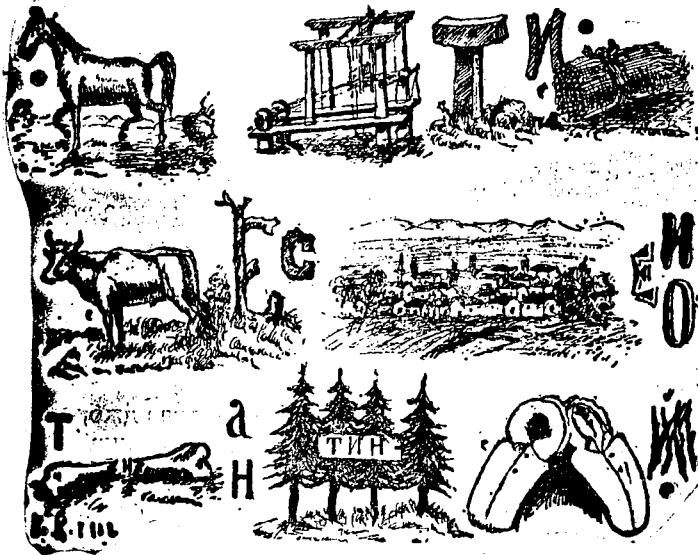
Изрежете си 6 ивици от хартия, начертайте ги и напишете по графичките сжщите думи, както е показано по-горе, след това ги наредете една до друга тжй, щото да прочетете от средните букви едно изречение.

Изречение.

7. Нкийой рджаа ауенчн ене с.

Кое изречение можете да наредите от горните разбжр-кани думи и букви?

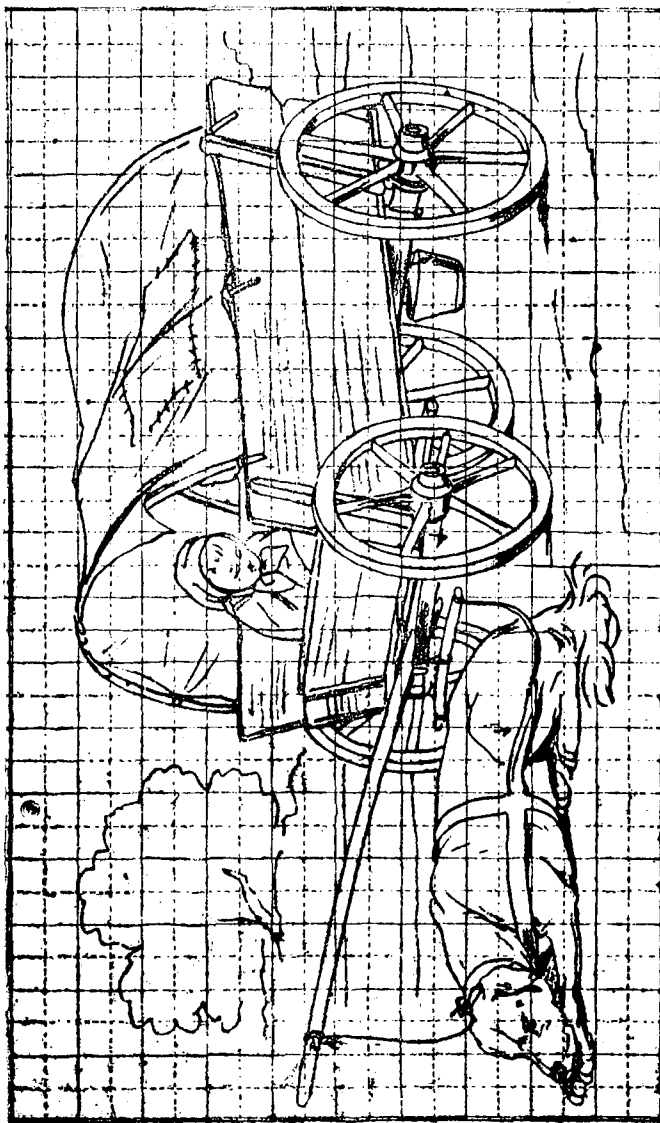
Ребус.

Едно годишо течение от сп. „Витлеем“ ще получи онзи, който пржв прочете горния ребус.

9.

Картинка за рисуване.

Който от малките ни абонати нарисова най-хубаво горната картинка увеличена два пжти, ще получи подарък хубава книжка с картинки за рисуване.

Музика.

Венеца на Христа.

Музика Ал. Кржстев.

Умерено.

Думите на песничката дадохме в III кн. Ако някой не ги е още научил на изуст, нека ги научи, за да я пее свободно.

Решения на задачите в III книжка.

1. Седем братя и една сестра — всичко 8. 2. Били всичко 3 котки. 3. Римско X.

4.

5. Петжр — метжр.
6. Лук—бук—чук.

6. Станю гради кошара.

Много от абонатчетата ни са прочели право това ребусче. Похваляваме сръчността на ума им, а подаръчка „Христос чука“ (Сборник от размишления, разкази и стихотворения) изпратихме на тяхното другарче Асен Карапетков от ст. София, което първо ни изпрати решението си.

За приказчицата без думи — „Който копае яма другиму, сам пада в нея“ — II кн. сп. „Витлеем“.

Мили деца,

Редакцията на списанието „Витлеем“ иде да ви съобщи, че 120 негови читателчета са били така добри и трудолюбиви, по картинките в II му ктйжка да напишат приказчицата „Който копае яма другиму, сам пада в нея“.

Колко мило е това от тяхна страна! Заслужават похвала, както за труда си, така също и за хубавите и поучителни приказчици, които са написали. Голям труд употреби редакционния комитет, за да определи кой е написал приказчицата най-хубаво и му изпрати обещаната книжка „Полски цвeтeя“ от А. Бобевски, като подарък.

Щастливецът е **Кирил Симеонов**, ученик от IV отделение в гр. Видин.

Неговата приказчица е напечатана във вестника „Витлеем“, от гдето вашите родители ще ви я прочетат и разяснят, та и вие да пишете така хубаво.

Да се знае.

С привършване на учебната година сме заети с много работа, зарад което шестата книжка ще издадем с седмата през септември, с много красиви картинки.

П О Щ А

За да излязат двете книжки IV и V заедно и малко късно, читателите ни, с получаването на книжките, ще се досетят. Трябваша ни нови клишенца, с по хубави картинки. Във Варна няма заведение да прави клишета. Картините изпратихме в София, много рано преди Великден, а от там ги получихме едва на 5 май.

Молим да ни се извини тая нередовност.

Г. Костакев — Керменлий, молитвичката поместихме; изпратете ни и друго нещичко.

М. Попов — Алваново, ще поместим някои неща от изпратените. Пишете.

■ В. Тулешкова — София, ще клишираме ребусчетата ви и поместим в идните броеве.

Т. Табаков — Габрово, ще поместим задачките ви. Пишете и други.

Г. Калпакчиев — Михалци, има хубавички неща, ще поместим някои. Пишете.

К. Мирчев — Дунавци, приказката е хубава но дълга. Може да бъде отпечатана като отделна книжка в бъдеще и то като се илюстрира. Хубаво пишете. Пратете нещичко по-късичко.

От Редакцията.

До

В

Продължава се записването на абонати на сп.

„ВИТЛЕЕМ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение с
заповед № 1286 от 16 Март 1923 год.

Мило читателче,

Ако обичаш истината, правдата и любовта Христови, ако си добро християнче и ако желаеш доброто на другарчетата си, — препоръчай им да четат списанието „Витлеем“. На бедничките от тях давай твоите книжки да четат, а по-богатиците накарай да се абонират и сами да го получават. Кажим, че годишния абонамент на списанието е само

== **30 лв. предплатени.** ==

За тия 30 лв. те и ти ще получите 10 книжки, всеки месец по една. Само през месеците юлий и август „Витлеем“ ще бжде във ваканция, заедно с малките си читатели и читателки, — ученици и ученички.

„Витлеем“ е едничкото списание за деца у нас, което ще ги учи на доброто, истината, правдата и любовта, за които Исус дойде на земята и страда.

Абонати за списанието се записват от всички ваши добри свещенници или направо от редакцията, като се изпратят в нея абонаментните 30 лв. с пощенски запис или с препоръчано писмо, на адрес: **До учителя Мл. Георгиев, редактор на сп. „Витлеем“** в гр. Варна.

На новозаписани абонати се изпращат всички

□ □ □ □ излезли книжки. □ □ □ □

Печатница „ПРОСВЕЩЕНИЕ“ на П. Зенгинов — Варна.